

Arrest

nr. 151 828 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 juni 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 1 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoekster diende op 16 oktober 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 23 december 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 13 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.10.2014 werd ingediend door :

J.(...) N.(...), R.(...) (...)

nationaliteit: Nigeria

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 21.06.2011 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 09.05.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 10.05.2012. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 01.06.2012 en haar betekend op 06.06.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 1 jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij een duurzame relatie heeft met de heer N.(...) J.(...) C.(...), van Belgische nationaliteit. Echter, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)" Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie af te wachten.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Wat betreft de bewering dat de behandeling van een regularisatieaanvraag in het buitenland heel wat tijd in beslag neemt, dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Nigerianen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Abuja, Nigeria. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de lange wachttijd. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Nigeriaanse burgers.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene volgde Franse les, doet haar best om het Nederlands onder de knie te krijgen, is werkwilbig en heeft een heel netwerk van vrienden en kennissen kunnen opbouwen met wie zij hechte banden heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.” Verzoekster stelt in haar middel als volgt:

“1.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Een dergelijk individueel onderzoek dient zich aan.

Het onderzoek of dit artikel is geschonden moet worden opgesplitst in twee delen, nl. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

2.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Verzoeker verwijst voor het bestaan van zijn familie-, gezins- en privéleven naar de uiteenzetting in het feitenrelaas:

Verzoekster haar centrum van belangen liggen in België nu zij reeds gedurende meerdere jaren hier haar leven heeft opgebouwd en een structuur hieraan heeft gegeven.

Zij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM.

In die tijd heeft hij een heel netwerk van vrienden en kennissen kunnen opbouwen met wie zij hechte banden heeft.

Daarenboven moet in het licht van artikel 8 EVRM rekenschap worden gehouden met de in België woonachtige familie van verzoekster, in hoofdorde haar partner (de heer N.(...) J.(...) C.(...); stuk 3) met wie de verzoekster samenwoont op haar adres in (...).

De partner van verzoekster bezit de Belgische nationaliteit (...). Hij is werkzaam als voltijds arbeider bij de NV (...), een bouwbedrijf (ondernemingsnummer: (...)), gelegen te (...). De partner van verzoekster heeft een maandloon van gemiddeld 1.700,00 euro (stuk 4: loonfiches).

De relatie tussen beide personen is duurzaam en reeds langdurig aanwezig.

Hierom werd door verzoekster en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeentediensten van hun verblijfplaats, Duffel. Deze aanvraag werd thans uitgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Duffel in het kader van de wettelijke mogelijkheid een onderzoek naar een mogelijke "schijnsamenwoning" te voeren, aangezien verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel kan putten uit de verklaring van wettelijke samenwoning.

Deze feiten wijzen op de intense sociale relaties en partnerrelatie van verzoekster.

Het bestaan en de hechtheid van een privé-, gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest moet worden vastgesteld.

In zoverre noodzakelijk wijst verzoekster erop dat in de beslissing van de verwerende partij van 23 december 2014, waarbij de aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, het bestaan en de hechtheid van dit privé-, gezins- en familieleven werd erkend.

3.

Bijkomend merkt verzoeker op dat de verwerende partij niet worden gevolgd in de abstracte stelling dat "gewone sociale relaties" niet onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

De verwerende partij komt kennelijk tot dit oordeel, ongeacht de aard en de intensiteit van deze sociale relaties na te gaan.

Het zeer langdurig verblijf van verzoeker in België, hetgeen niet wordt tegengesproken door de verwerende partij, kan geenszins worden aanzien als loutere "gewone sociale relatie". De duurtijd van het verblijf van verzoeker in België impliceert dat verzoeker een sterke en intense binding heeft ontwikkeld, temeer gezien haar partner hier verblijft en zij gedurende haar verblijf niet meer terugkeerde naar het land waar zij de nationaliteit van draagt (Nigeria).

De verwerende partij neemt deze elementen niet in overweging. Deze vaststelling volstaat reeds om te besluiten dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest schendt.

Bovendien wordt slechts een abstracte, standaardformulering gehanteerd door de verwerende partij, zonder uitdrukkelijke en afdoende formele motivering inzake de sociale relaties van verzoekster. Minstens dient hierom te worden vastgesteld dat deze vaststelling in strijd is met de formele en uitdrukkelijke motiveringsverplichting in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster kan immers niet weten om welke reden haar sociale relaties als niet voldoende worden geacht om niet onder het toepassingsgebied te vallen van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest.

Hoewel artikel 8 EVRM geen specifieke motiveringsplicht vereist, volgt dit wel uit de interne, Belgische wetgeving.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet zou zijn aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Geen enkele motivering wordt door de verwerende partij aangedragen, waardoor verzoekster moet gissen naar de redenen van de verwerende partij om tot het besluit te komen dat haar relaties worden bestempeld als "gewone sociale relaties".

Deze vaststelling impliceert een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

4.

Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De afweging van de verwerende partij voldoet niet, temeer omdat de "sociale relaties" niet in overweging werden genomen.

Deze afweging dient dan ook niet te resulteren in het nadeel van verzoekster. De bestreden beslissing impliceert namelijk dat verzoekster zou worden onttrokken van haar sociaal milieu, evenals van haar partner.

Door verzoekster en haar partner werd een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Haar partner is voltijds werkzaam in België en kan zijn partner hierom niet vergezellen naar het buitenland in afwachting van een verblijfsmachtiging omdat dergelijke procedures maanden in beslag nemen (stuk 4).

Verzoekster heeft bovendien geen banden meer met het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Nigeria), hetgeen blijkt uit de vaststelling dat zij gedurende meerdere in België verbleef zonder terug te keren naar het land waar zij de nationaliteit van bezit.

De bestreden beslissing betekent dat een veel te zwaar gewicht werd toegekend aan belang van de staat. Dit weegt niet op tegen bovenstaande elementen.

De bestreden beslissing schendt door deze foutieve afweging artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest, artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient hierom te worden vernietigd."

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende documenten toe: een kopie van de identiteitskaart van haar Belgische partner mijnheer N. J. C., alsook een aantal loonfiches van haar partner.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster laat na om uiteen te zetten op welke wijze artikel 47 van het Handvest geschonden zou zijn.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbereiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116486).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.8. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 16 oktober 2014 (zie punt 1.4), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekster betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

“A. Feiten en ontvankelijkheidsgronden (buitengewone omstandigheden)

A.1 Algemene bepalingen

Verzoekster wenst een aanvraag te doen voor een verblijf voor meer dan drie maanden, zich baserend op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Normaliter dient de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling te worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan aanvragen vanuit zijn verblijfplaats in België;

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1998 bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn;

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent "Buitengewoon" niet dat het "onmogelijk" is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen.

Dergelijke buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden van geval tot geval.

Centraal staat de vraag welke de omstandigheden zijn die de vreemdeling verhinderd hebben, vooraleer naar België te komen, in een diplomatieke of consulaire post de machtiging aan te vragen.

Dat men hier steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Dat in die zin, wanneer de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de gevolgen, de administratieve handeling "buitengewoon" nadelig is voor betrokkene en hij aldus buitengewone omstandigheden kan invoeren.

A.2 De concrete feiten

Verzoekster haar centrum van belangen liggen thans in België nu zij reeds gedurende meerdere jaren hier haar leven heeft opgebouwd en een structuur hieraan heeft gegeven.

Zij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM.

In die tijd heeft hij een heel netwerk van vrienden en kennissen kunnen opbouwen met wie zij hechte banden heeft.

Daarenboven moet in het licht van artikel 8 EVRM rekenschap worden gehouden met de in België woonachtige familie van verzoekster, in hoofdorde haar partner (de heer N.(...) J.(...) C.(...)) met wie de verzoekster samenwoont op haar adres in (...) (stuk 2).

De partner van verzoekster bezit de Belgische nationaliteit.

De relatie tussen beide personen is duurzaam en reeds langdurig aanwezig.

De vereiste dat verzoekster zou worden genoodzaakt om haar aanvraag in het buitenland te moeten indienen, zou derhalve een inbreuk vormen op haar privé- en gezinsleven, temeer omdat de behandeling van een regularisatieaanvraag heel wat tijd in beslag neemt.

Gelet op de noodzakelijke belangenafweging dient te worden aangehouden dat de vereiste buitengewone omstandigheden alhier vervuld zijn,”

2.9. In haar eerste en enige middel meent verzoekster dat er onvoldoende gemotiveerd werd over en rekening werd gehouden met haar (gezins-)situatie. Dienaangaande beroept verzoekster zich op artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, die beiden het recht op een privé-, familie- en gezinsleven inhouden, waarbij zij meent dat er een “foutieve afweging” is gemaakt in de bestreden beslissing. Na een theoretisch betoog, vervolgt verzoekster dat het centrum van haar belangen in België

ligt, zij een “duurzaam een reeds langdurig aanwezig” gezinsleven heeft met haar partner de heer N. J. C. Verzoekster meent dat zij “zou worden onttrokken van haar sociaal milieu, evenals van haar partner” en dat deze laatste haar niet kan vergezellen naar haar land van herkomst in afwachting van een verblijfsmachtiging. De Raad wijst erop dat er in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met de (gezins-)situatie van verzoekster, hetgeen blijkt uit volgende overwegingen: *“Betrokkene beweert dat zij een duurzame relatie heeft met de heer N.(...) J.(...) C.(...), van Belgische nationaliteit. Echter, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)” Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie af te wachten.”* Het loutere feit dat verzoekster het oneens is met het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris betekent niet dat de beslissing op kennelijk onredelijke motieven zou berusten.

2.10 Specifiek met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en geen definitieve scheiding van haar gezinsleden hoeft in te houden. De bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, heeft geen enkele invloed op de verzoeksters actuele (onregelmatige) verblijfsituatie. Een afzonderlijke verwijderingsmaatregel dient als afzonderlijke beslissing te worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel in de thans bestreden beslissing is een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215 574; cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919). Eenzelfde opmerking geldt voor de opgeworpen schending van artikel 7 van het Handvest.

2.11. Verzoekster stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt over de in België opgebouwde sociale relaties, zonder de aard en de intensiteit ervan na te gaan en deze gewoonweg niet in aanmerking neemt. In de bestreden beslissing wordt inderdaad aangaande verzoeksters sociale relaties gesteld dat deze *“niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).”* In zoverre verzoekster kan worden gevolgd dat dit stereotiepe motief *an sich* betwistbaar kan zijn, komt het aan haar toe concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie privé-leven uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als “gewone” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar aanvraag beriep op het feit dat het centrum van haar belangen in België ligt en dat zij een heel netwerk van vrienden en kennissen heeft kunnen opbouwen. Deze loutere affirmaties kunnen bezwaarlijk als uitzonderlijke sociale relaties worden aanzien. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze te werk zou zijn gegaan.

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest. Verzoekster toont evenmin aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen

niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN